

Trường tôi - THPT ĐHS

Vào trường gần hai tháng rồi mà với tôi mọi thứ vẫn còn như rất mới.

Nhập học cấp 3 khác gì với các cấp dưới?

Cấp 1 vẫn còn tâm hồn trẻ con, non nớt như những cô cậu cùng trang lứa khác, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng hỏi.

Rồi mẹ bảo: "Vào đi con, vào chơi với bạn bè kia, mẹ ở đây đợi".

90% các bạn học sinh đều nghe theo lời mẹ và vài phút sau lại khóc bù lu bù loa, làm rung động cả sân trường.

Chắc chắn, lượng nước mắt đó chắc đủ để dự trữ cho cả mùa khô.

Cấp 2 khác rồi, lớn hơn một tí, hiên ngang bước vào cổng trường, tự tin khoe áo trắng, tự tin sải bước xem sân trường là sân diễn của riêng mình. Hòa đồng hơn, năng nổ hơn, tích cực hơn, chẳng còn cảm giác e ngại xấu hổ xa lạ của "thửa đầu đến trường" nữa.

Cấp 3? Miêu tả như thế nào nhỉ?

Bình thường.

Rất bình thường.

Nó cũng như bao ngày tựu trường khác: vào lớp mới, gặp mặt bạn bè mới, gặp thầy cô mới... rất đổi bình thường. Phải vậy không các bạn?

Vì bình thường nên mọi thứ xảy ra, mọi hoạt động tiếp diễn cũng vô cùng bình thường.

"Ê, chào mày, lớp mình là phòng nào mày?"

Cái choàng vai chẳng kiêng dè dù là nữ và nam.

"Lâu quá không gặp. Tao nhớ tao có gặp mày ở đâu phải không?"

Cái bắt tay thân mật mà cũng như lời chào hỏi của những thằng xa lạ.

"Chào. Ngồi chung."

Hết sức kiêu lời từ chàng trai lạnh lùng.

Đơn giản chỉ thế, cấp 3 mọi người thoải mái giao tiếp, thoải mái bắt chuyện làm quen và chỉ sau một ngày, có một nhóm đã xưng nhau huynh - đệ, ti - muội. Rồi chọc phá, trêu ghẹo bắt đầu diễn ra. Không xa cách, không e dè. Đó là cấp 3.

Hình dung về trường của bạn?

Nói thế nào nhỉ? Nhỏ mà xinh.

Hai từ duy nhất để có thể hình dung về trường tôi - THPT ĐHSP.

Nhỏ thế thôi nhưng có võ lắm nhé! Nhỏ thế thôi nhưng chẳng vắng lặng tiếng cười nói rộn rã bao giờ. Nhỏ là thế nhưng luôn đầy ắp niềm vui và tình cảm học đường thú vị. Một dãy J bé bé với lớp áo vàng cũ kĩ, một khoảng sân nho nhỏ cho những tâm tình bay xa. Nhỏ thì sao? Nhỏ dễ thương đáng yêu chứ sao!

Xinh. Xinh vô cùng bạn ơi! Những nụ cười tươi tắn không bao giờ tắt trên môi của những chàng trai "đớp thính". Về ngoài cực ngầu của những siêu sao bóng rổ. Sự lạnh lùng tuyệt đối nhưng ấm áp nhẹ nhàng từ "nam chính" đặc biệt. Bao váy đỏ thướt tha giữa sân trường lộng gió. Tiếng hát ngân nga của nhiều người nghệ sĩ. Cùng thầy cô bá đạo, vui tính và hài hước. Độ "nhiệt" trong lớp luôn được hâm nóng và độ "cười" cũng chưa bao giờ ngưng.

THPT ĐHSP - ngôi trường tôi mơ ước từ năm lớp 8 nay đã được trở thành một thành viên trong đại gia đình to lớn này. Cấp 3, lớp 10, những thú vị vẫn còn ở phía trước, những chờ mong gì sẽ được đáp ứng, những hi vọng, và cả những ước mơ ở thì hiện tại lẫn tương lai. Tôi mong vào nó, tôi tin vào nó. Tôi yêu THPT ĐHSP!!!

Hiện tại vẫn là Trung học thực hành...

Đi xa vẫn mãi Trung học thực hành...